

Det bliver ikke mindre spændende

Vi er igennem påskens forhindringsløb, og tingene er bestemt ikke blevet mindre spændende efter runderne her. Det bliver nogle hidsige uger, som vi skal igennem, før vi har fået afgjort det hele i starten af juni (lige bortset fra den lidt besynderlige kamp om den sidste Europa League-plads mellem vinderen af nedrykningsspillet og den højest placerede klub i mesterskabsspillet, som ikke har kvalificeret sig europæisk). Jeg har aldrig brudt mig om den konstruktion, som jeg tror, at vi er det eneste europæiske land, der kan præstere, selv om jeg er med på, at der skal være et eller andet at spille om i nedrykningsspillet, når først man er sikker på at slippe fri af strengen. Men sådan er vilkårene altså.

Der har også været en del henvendelser på mailen, hvor læsere gerne vil have mine kommentarer til konkrete situationer fra påskerunderne. Og det giver mig en kærkommen lejlighed til at repetere principperne bag klummen, også fordi det kan spare læsere for besværet ved at skrive.

Jeg kommenterer aldrig på helt aktuelle danske situationer, før rapporterne er inde fra den observatør, som har været på stadion, samt VAR-materialet er i hus. De pågældende har trods alt haft væsentlig flere vinkler og billeder til rådighed, end vi andre har haft hjemme foran skærmen, og det kunne være yndigt, hvis jeg kom ud med en mening, som gik på tværs af vores folk på stadion, som har haft bedre muligheder. De pågældende rapporter vil ofte ikke være inde, før jeg har deadline engang onsdag aften (eller natten til torsdag, hvis bølgerne går højt). På samme vis kommenterer jeg heller ikke på situationer, som kunne ende i en disciplinærsag (forkerte kort, manglende kort osv.). Det kunne risikere at gøre mig blafrende inhabil, hvis der virkelig kom en sag ud af det. Det stemmer i øvrigt smukt med, at dommerne heller ikke udtaler sig om situationer, som kan ende disciplinært. Al respekt for, at man gerne vil have de impliceredes kommentar (og måske også en fra os andre tæt på), men vi er nødt til at respektere spillereglerne for den lovgivende, udøvende og dømmende magt. Ellers falder verden helt sammen.

Internationalt går det lidt bedre, for dels har jeg ikke dér adgang til rapporterne, dels vil jeg ikke have nogen indflydelse efterfølgende, hvis der skulle komme en sag ud af det.

Men lad mig gribe en enkelt nogenlunde aktuel situation – og så er der et par gamle kendinge, som der fremdeles kommer forespørgsler på. I den italienske pokalsemifinale mellem Inter og Juventus scorede Lukaku et flot mål – og blev så få sekunder senere udvist med gult kort nr. to efter at have jublet over det.

Lad os undgå automatreaktionerne med, at der skal være plads til følelser i fodbold. Det er der, og det skal der være. Men der er nogle rimelig håndfaste regler omkring scoringsjubel. Vi kender alle klassikeren med spilleren, der tager sin trøje af i jubel. Den giver også jævnlige mails, men jeg synes faktisk, at det er rimeligt, at spillerne beholder deres tøj på, mens de spiller fodbold. Den med trøjen er der direkte lovgivet for, og det er en automatisk advarsel. En spiller i Italien forsøgte for et par år siden at være kreativ og tage bukserne af i stedet – det slap han heller ikke godt fra. Fodboldloven er som skattelovgivningen – lav nogle regler, og folk vil flaks forsøge at finde hullerne. Men lovens ånd er ikke til at tage fejl af.

På det helt generelle plan er der ikke noget at tage fejl af. En spiller skal advares, hvis han i sin scoringsjubel overskrider de almindelige grænser for opførsel på en fodboldbane (og det må de før omtalte manglende bukser vel siges at gøre). Men så er der nogle helt specifikke situationer, som der er lovgivet for, og hvor dommeren ikke har noget valg. Det er den gamle klassiker med, at der er situationer, hvor en advarsel skal gives, og andre, hvor en advarsel kan gives.

Den med trøjen har jeg været rundt om, men der er et par stykker flere. Hvis en spiller klatrer op ad rækværket mod tilskuerne og/eller nærmer sig tilskuerne på en måde, som kan bringe sikkerheden i fare. Eller hvis han dækker sit hoved eller ansigt med en maske eller tilsvarende. Og så er der Lukakus tilfælde: gestikulerer eller handler på en provokerende, hånende eller ophidsende måde.

Hans problem er, at han vælger at juble og lave 'tysse-gestikken' mod modpartens fans. Og det kan lynende hurtigt føre yderligere ting med sig. Jeg skal nok på et senere tidspunkt komme ind på hele racisme-problematikken, som heldigvis stadig er forholdsvis sjælden i Danmark, hvor vi oftest ikke kommer længere end ølkast eller den lejlighedsvis lighter (de pågældende fans må have penge nok, for den lighter ser man jo aldrig mere).

Så man kan mene, at det er pjat, og det er bestemt heller ikke den advarsel, som dommeren har mest lyst til at give (og da slet ikke, når det er nr. to), men han har ikke noget valg, når Lukaku vælger at holde sin jubel på den måde. Det er ren lovgivning.

Så har vi herhjemme observeret en tendens, hvor bold drenge er meget langsomme til at kaste bolden tilbage til modspillerne, når det rigtig brænder på. Det kommer vi faktisk til at indflette et par sætninger om i den danske lovbog næste gang. Idéen med bold drenge er jo, at bolden skal hurtigt i spil – og vi vil ikke risikere at lande i den situation, som vi har set i lande syd for Alperne, hvor der nogle gange kan være markant forskel på tempoet, alt afhængig af, hvem der skal have bolden (og ikke mindst hvordan stillingen i kampen er).

Lovmæssigt er det en svær én at håndtere. Hvis det er en fra bænken, der direkte instruerer bold drenge (eller -pigerne: i disse tider skal man jo være forsigtig), er der de sædvanlige sanktionsmuligheder med gult og rødt kort. Men hvis det er en udenforstående person ikke på holdkortet, der sørger for det, er man som dommer på den. Den pågældende person er principielt spillet uvedkommende, og så kan man ikke gøre andet end at indberette forholdet.

Appellen må være, at der skal være fair play for alle, og at man ikke benytter uskyldige ungdomsspillere i et taktisk spil. Det er simpelthen ikke værdigt.

Endelig en henvendelse om, hvorfor 6 sekunders-reglen for målmandens kontrol over bolden med hænderne ikke bliver overholdt. Jeg kunne simpelthen copy-paste fra tidligere svar, men i den korte udgave: reglen er ikke en stopursregel, men selvfølgelig skal der være fornuft i foretagendet. Det må ikke gøres for at forhale tiden – men af en eller anden grund accepteres det typisk af begge hold, som gerne vil have bragt deres spillere i position.

Vi har fra nordisk side prøvet at foreslå IFAB nogle alternativer til reglen, og det har også været i deres overvejelser, men indtil videre er det ikke kommet videre. Det er nok også svært at ændre på noget, som alle lever fint med – bortset fra os udenfor, som sidder og skærer tænder.

Hermed er jeg nået til enden af klummen og spaltepladsen. Set ud af vinduet og med et kig på blomsterne rundt omkring kunne det tyde på, at det er ved at være forår. Solsortene sidder i hvert fald her og brøler i kor klokken knap fem om morgenen. Så nyd det !